

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.298/2023/27.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. április 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2024. április 11. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. május 18. napján kihirdetett 21.B.92/2021/292. számú ítéletét Terhelt1 I. rendű vádlott, Terhelt2 II. rendű vádlott és Terhelt6 VI. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak terhére megállapított emberkereskedelem büntettét a Btk. 192. § (3) bekezdés h) pontja szerint is minősíti.

Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozata fegyház.

Terhelt6 VI. rendű vádlott tekintetében a Fővárosi Törvényszék 25.B.40/2021/7. számú ítéletében és a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.12.305/2017/11. számú ítéletében alkalmazott próbára bocsátásokat kimondó rendelkezések hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

E vádlott vonatkozásában a halmazati büntetésre utalást és ezzel együtt a sikkasztás vétségének és a pénzmosás előkészülete vétségének feltüntetését mellőzi.

Terhelt6 VI. rendű vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 2 (kettő) évre enyhíti, amelynek végrehajtását 3 (három) év próbaidőre felfüggeszti, emellett mellőzi a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést.

E vádlott feltételes szabadságra bocsáthatósága tekintetében akként rendelkezik, hogy az csak a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén hatályosul.

Terhelt3 III. rendű és Terhelt4 IV. rendű vádlottak előzetes fogvatartásának utolsó napja 2023. év május hó 18. napja.

Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak tartózkodási helyeként feltüntetett címeket mellőzi, ugyanakkor a II. r. vádlott lakóhelyeként a cím3 számot, Terhelt3 III. rendű vádlott tényleges tartózkodási helyeként az Állampusztai Országos Büntetés-végrehajtási Intézetet tünteti fel, Terhelt4 IV. rendű vádlott tartózkodási helyének megjelölését mellőzi, lakcíme Budapest VII. kerület.

Terhelt5 V. rendű vádlott személyazonosító igazolványának száma okmányszám7.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű, Terhelt2 II. rendű, Terhelt3 III. rendű, Terhelt4 IV. rendű, Terhelt5 V. rendű és Terhelt6 VI. rendű vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. év május hó 18. napján kihirdetett 21.B.92/2021/292. számú ítéletében Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 3-3 rendbeli társtettesként, folytatólagosan és üzletszerűen elkövetett emberkereskedelem büntetében [Btk. 192. § (2) bekezdés, (3) bekezdés i) pont], társtettesként, bünszövetségben elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont], valamint társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat]. Ezért az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlottat halmazati büntetésül – mint többszörös visszaesőt – 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, amelyből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 4 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[3] Terhelt3 III. r. vádlott bűnösségét társtettesként, bünszövetségben elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont], valamint társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat] állapította meg, amiért őt – halmazati büntetésül – 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt.

[4] Terhelt4 IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, bünszövetségben elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont], amiért őt 2 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Ugyancsak rendelkezett a IV. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába.

[5] Terhelt5 V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, bünszövetségben elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont], amiért őt – mint többszörös visszaesőt – 3 év, fegyházban végrehajtandó, szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a terhelt feltételes szabadságra nem bocsátható.

[6] Terhelt6 VI. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, bünszövetségben elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont]. Hatályon kívül helyezte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.12.305/2017/11. számú, valamint a Fővárosi Törvényszék 25.B.40/2021/7. számú ítéleteit és azokban alkalmazott próbára bocsátásokat megszüntette. Ezért őt a törvényszék sikkasztás vétsége [Btk. 372. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont] és pénzmosás előkészületének vétsége [Btk. 399. § (8) bekezdés] miatt is – halmazati büntetésül – 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön és a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részét letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

[7] Rendelkezett végezetül az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottakat részben külön-külön felmerülése arányában, részben egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[8] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt4 IV. r., Terhelt5 V. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak terhére súlyosításért, a velük

szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása, valamint Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének fegyház fokozatban történő végrehajtása érdekében jelentett be fellebbezést. A tárgyaláson az elsőfokú ítélet kihirdetésekor jelenlévő Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak és védőik, valamint Terhelt6 VI. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetések enyhítéséért jelentettek be fellebbezést. Az ítélethirdetésekor távollévő Terhelt5 V. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak – az ítélet egyszerűsített elektronikus úton történő kézbesítését követően – az ügydöntő határozat ellen irányultság és indokolás nélküli fellebbezést jelentettek be. Terhelt5 V. r. vádlott védője az elektronikus ügyfélkapun keresztül az elsőfokú ítéletről igazolhatóan értesült, azonban jogorvoslati nyilatkozatot nem terjesztett elő. Az elsőfokú ítéletet Terhelt3 III. r. vádlott és védője tudomásul vették.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.350/2021/35. számú átiratában annak a jogi meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem követett el, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat beszerezte, azokat értékelési körébe vonta, majd ezt követően mérlegeléssel állapította meg a tényállást, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott megalapozatlansági okoktól, ezért felülbírálatra alkalmas. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelte. Részletesen számot adott arról, hogy az egy kivétellel tagadó vádlottak vallomásával szemben miért Terhelt3 III. r. terhelt vallomásra alapozta az I/1. és I/2. számú pontokban rögzített tényállást, amely terhelti vallomást számos tanúvallomás is alátámasztott, illetve megerősített. Értékelte továbbá az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokat, amelynek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a tényállást, amely az elsőfokú ítélet megalapozottsága esetén eredménnyel nem támadható a másodfokú eljárásban. Mindezekre figyelemmel – az ügyészi álláspont szerint – a vádlottak felmentésére irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem foghatnak helyt. A rögzített tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a terhükre megállapított bűncselekményeket is az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette. Terhelt6 VI. r. vádlott vonatkozásában arra mutatott rá a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy törvényesen helyezte hatályon kívül a Fővárosi Törvényszék a VI. r. vádlottal szemben korábban hozott ítéleteket és szüntette meg a próbára bocsátásokat, amelyekért immár – a jelen eljárás tárgyát képező cselekménnyel együtt – halmazati büntetést szabott ki.

[10] A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség arra az álláspontra helyezkedett, hogy a törvényszék a büntetések kiszabása során irányadó körülményeket valamennyi vádlottnál feltárta és azokat megfelelően értékelte, amelynek eredményeként helytállóan jutott arra az álláspontra, hogy mind a hat vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szükséges kiszabni. Tévedett azonban a büntetések tartamának megállapítása során, mert az irányadó középértéktől jelentősen eltért a vádlottak javára, így azonban az elsőfokú bíróság által alkalmazott szankciók nem alkalmasak a Btk.-ban meghatározott büntetési célok elérésére és ugyancsak nem felelnek meg a büntetékiszabási elveknek. Terhelt1 I. r. és Terhelt5 V. r. vádlottak esetében kiemelte, hogy nagyobb nyomattal szükséges értékelni azt a tényt, hogy mindketten a többszörös visszaesői minőségüket megalapozó elítélésükön túlmenően is többször voltak büntetve, büntetőeljárás hatálya alatt követték el a terhükre rótt bűncselekményeket, valamint az I. r. vádlott a

bűncselekmények elkövetésében vezető szerepet játszott. Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak esetében is szükségesnek tartotta a kiszabott büntetések súlyosítását, mert álláspontja szerint csak a középértéket megközelítő tartamú büntetés kiszabásával érhetőek el a büntetési célok. Indítványozta továbbá a fellebbviteli főügyészség, hogy Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontjára figyelemmel fegyházban állapítsa meg a másodfokú bíróság, amelyet a törvényszék tévesen börtön fokozatban határozott meg. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását szorgalmazta.

[11] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezését írásban is megindokolta, amelyben kifejtette, hogy noha az I. r. vádlott a bűnösségét az eljárás minden szakaszában tagadta, ugyanakkor egyes tényállási elemek tekintetében részbeni ténybeli beismerő vallomást tett, ez a magatartása alapot adhat arra, hogy a másodfokú bíróság a terhelt nyilatkozatait elfogadva az elsőfokú bíróság ténymegállapításait helytelennek tekintse és az I. r. vádlottat felmentse a terhére rótt bűncselekmények vádjá alól. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte az ítéltáblától, amelyet azzal indokolt, hogy az új pszichoaktív anyaggal kereskedelem tekintetében nincs egyértelmű terhelő bizonyíték Terhelt1 I. r. vádlottra, míg az emberkereskedelem büntetnének vonatkozásában mindössze Terhelt3 III. r. vádlott terhelő vallomása áll rendelkezésre, akinek azonban több olyan nyilatkozata is volt, hogy neki se volt ellenére, hogy a megjelölt online felületen hirdesse magát.

[12] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott az eljárásban a bűnösségét mindvégig tagadta, miközben a törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének csak részben tett eleget. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított Terhelt3 III. r. vádlott társait terhelő vallomásainak, e terhelt nyilatkozatait meglehetősen egyoldalúan értékelte és e bizonyítéknak rendelte alá az ügyben felmerült valamennyi más bizonyítékot, amelynek eredményeként az elsőfokú ítélet legalább részben megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás pontatlan, helytelen következtetéseket tartalmaz, a bűnösségre levont következtetések tévesek, a mérlegelés egyoldalú. Nehezményezte, hogy a törvényszék a döntése meghozatalakor nem volt figyelemmel a II. r. vádlott védekezésére, még azoknál a részleteknél sem, ahol Terhelt3 III. r. vádlott önmagával ellentétbe került vagy szavahihetősége megkérdőjeleződött. A II. r. vádlott terhére megállapított emberkereskedelem büntette vonatkozásában arra mutatott rá, hogy a törvényszék által megállapított tényállás nem az emberkereskedelem, hanem a kerítés megállapítására alkalmas, hiszen nem a kizsákmányolás állhatott a cselekmény fókuszában, hanem a szexuális szolgáltatás megszervezése és az ebből megszerzett bevételből való részesedés. E körben azt hangsúlyozta, hogy az emberkereskedelemtől minősített cselekmény mindhárom sértettje már korábban is végzett prostitúciós tevékenységet, Terhelt3 III. r. vádlott pedig kifejezetten elismerte, hogy szabadon távozhatt volna a utcai ingatlanból, kizárólag a saját érdeke tartotta ott, ami cáfolja, hogy az I. és II. r. vádlottak kihasználták volna a rászorultságát. A III. r. vádlott vallomásaiból éppen az derül ki, hogy egy kölcsönös előnyökön nyugvó helyzet alakult ki, amely egyensúlyi állapot akkor bomlott meg, amikor Terhelt3 III. r. vádlottat a nyomozó hatóság a kábítószer terjesztő tevékenysége miatt kívánta felelősségre vonni. Az ítélet indokolásának belső anomáliájaként jelölte meg a védő azt a körülményt, hogy az elsőfokú bíróság a határozatában hangsúlyozta, hogy az emberkereskedelem sértettjei valamennyien kábítószer-függő személyek voltak, de ennek a megállapításnak ellentmond, hogy ugyanezt a függőséget a III. r. vádlott cselekményének minősítésekor a törvényszék már nem vette figyelembe. A védő másodlagosan a II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte az ítéltáblától, amelyet a jelentős

időmúlással és a terhelt büntetlen előéletével indokolt. Az időmúlás jelentős enyhítő körülménykénti értékelésénél arra hívta fel a figyelmet, hogy a II. r. vádlott hosszú időt töltött előzetes fogvatartásban és ezalatt mindvégig a hatóságokkal együttműködő magatartást tanúsított. Összességében a védő elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan az emberkereskedelemként értékelt cselekmény minősítésének megváltoztatását és Terhelt2nel szemben enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

[13] Terhelt4 IV. r. vádlott védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában a terhelt felmentését, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte a másodfokú bíróságtól. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja értelmében részben megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalmával, amelynek eredményeként a törvényszék helytelenül következtetett a IV. r. vádlott bűnösségére. Aláhúzta, hogy a IV. r. vádlott marasztalása elsősorban Terhelt3 III. r. vádlott vallomása és az I., II., III. és IV. számú tanúk, továbbá tanú10, tanú4, tanú1 tanúk vallomásaira és egyéb okirati bizonyítékokra alapozva történt meg, azonban a IV. r. vádlott neve az említett tanúk vallomásaiban egyszer sem hangzott el és az okirati bizonyítékok sem tartalmazzak Terhelt4 cselekvőségével és bűnösségével kapcsolatos adatokat. A védő hivatkozott a nyomozati iratok között fellelhető azon rendőri jelentésre, amely szerint Terhelt4 IV. r. és Terhelt1 I. r. vádlott telefonjai között számtalan kapcsolatfelvétel volt, azonban a IV. r. vádlott kijelentette, hogy a telefonját elvesztette, azt a vádbeli időszakban nem használta, ezzel ellentétes bizonyíték pedig nem merült fel az eljárás során. Mindössze Terhelt3 III. r. vádlott terhelő vallomása állt a törvényszék rendelkezésére, amelyet a védő bosszúnak és féltékenységtől motiválnak minősített. Mindezek alapján a védő Terhelt4 IV. r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését kérte, másodlagosan – az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel – a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[14] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezések elintézésére nyilvános ülést tűzött ki a Be. 599. § (1) bekezdése értelmében.

[15] Terhelt1 I. r. vádlott védője perbeszédében az írásban bejelentett fellebbezését továbbra is változatlanul fenntartotta. A vádlott tagadására figyelemmel elsődlegesen a felmentését indítványozta, másodlagosan lényegesen enyhébb büntetés kiszabását kérte a másodfokú bíróságtól, mert álláspontja szerint az új pszichoaktív anyaggal kereskedés tekintetében nem volt egyértelmű bizonyíték a vádlottra.

[16] Terhelt2 II. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésével egyezően nyilatkozott és elsősorban az emberkereskedelem büntetnének minősítését vitatta. E körben kiemelte, hogy a vádlottak lényegében egy tulajdonközösségen alapuló kommunában éltek, ezért nem tartható a vádhatóság, illetve az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben, hogy az I. és II. r. vádlottak az emberkereskedelem büntetetté válósították meg, hiszen a szóban forgó közösségen belül mindenkinek megvolt a saját érdeke. Senki nem uralkodott a másikon, mindenki számára előnyös volt az együttélés, ezért a II. r. vádlott cselekménye legfeljebb kerítés büntette megállapítására lehet alkalmas. Kiemelte, hogy Terhelt3 III. r. vádlott nem az I. és a II. r. vádlottaknak kiszolgáltatott személyként vett részt a csoportban, hanem kábítószer-fogyasztásának szükségletét találta meg Terhelt1nél és ez tartotta őt az I. r. vádlott lakásán, ahonnan bármikor szabadon távozhatott. Rámutatott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte helyesen Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott között fennálló függőségi

viszonyt, mert ők nemcsak élettársak voltak, hanem a II. r. vádlottat erős érzelmi kötődés fűzte az I. r. vádlotthoz, akitől éppen gyermeket várt. Mindezeket a tényeket az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, jóllehet ennek értékelése esetén a büntetőjogi főkérdésekben egészen más álláspontra kellett volna helyezkednie. Elsődlegesen Terhelt2 II. r. vádlott felmentését, másodlagosan – eltérő, enyhébb minősítés mellett – a kiszabott büntetés enyhítését kérte a másodfokú bíróságtól.

[17] Terhelt2 II. r. vádlott a felszólalásában bocsánatot kért, megbánásának adott hangot és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését kérte, hogy két kiskorú gyermekét mihamarabb nevelhesse.

[18] Terhelt4 IV. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tévesnek minősítette, amelynek eredményeként a törvényszék mérlegelését sem találta elfogadhatónak, ezért elsődlegesen a IV. r. vádlott felmentését, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[19] Terhelt5 V. r. vádlott védője ugyancsak a vádlott felmentésére, illetve a vele szemben kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Álláspontja szerint az elsőfokú eljárásban nem sikerült kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az V. r. vádlott kábítószerrel kereskedett volna. Kiemelte, hogy a kábítószer-kereskedelemnek több ismérve van, úgy mint, hogy a terheltnél kábítószerrel találunk, továbbá, hogy híváslisták vagy tanúk igazolják a vásárlók létezését, az adás-vételekre vonatkozóan kimutatásoknak, elszámolásoknak kellene lennie és amennyiben ilyen tevékenységet folytatott az V. r. vádlott, akkor jelentős készpénz megtakarításának is lennie kellett volna. Mivel ezen ismérvek mindegyike hiányzik Terhelt5 V. r. vádlott tekintetében, így vele szemben a bűncselekmény elkövetése mindössze egy vádlott-társ terhelő nyilatkozatára alapozottan nem állapítható meg. Ugyanakkor alternatív indítványként a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte a védő, amelyet a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések belső arányosságra vonatkozó egyensúlyának hiányával indokolt. Kiemelte, hogy tisztában van védenca többszörösen büntetett előéletével, azonban Terhelt5 terhére csak egy bűncselekmény elkövetését állapította meg az elsőfokú bíróság, míg a többi vádlott estében halmazati büntetést szabott ki. Aláhúzta, hogy 2020 óta nincs a vádlottal szemben újabb büntetőeljárás, más bűncselekményt azóta nem követett el, az időmúlás is jelentős, éppen ezekre a körülményekre figyelemmel az V. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése szükséges.

[20] Terhelt6 VI. r. vádlott védője az elsőfokú bíróság előtt elhangzott perbeszédét fenntartotta, egyúttal csatlakozott az V. r. vádlott védőjéhez. A VI. r. vádlott felmentésére irányuló indítványát a bizonyítékok hiányával indokolta, a büntetés enyhítését pedig a vádlott rendezett életvitelére és kiskorú gyermekeire hivatkozással kérte a másodfokú bíróságtól.

[21] Terhelt3 III. r. vádlott és védője az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést nem jelentett be, de felszólalásában a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés elutasítását kérte a másodfokú bíróságtól. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a III. r. vádlott kezdetektől fogva következetes beismerő és társait is terhelő vallomásain alapult, amely tényt megfelelő súllyal értékelte a III. r. vádlott javára a Fővárosi Törvényszék. Kiemelte továbbá, hogy a III. r. vádlott nemcsak elkövető, hanem jelentős részben áldozat is volt, amely körülmény ugyancsak nem hagyható figyelmen kívül a vele szemben kiszabott joghátrány

mértékének megállapítása során. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[22] Az ellentétes irányú fellebbezések közül a másodfokú bíróság az ügyésznek Terhelt2 II. r. vádlott terhére bejelentett, valamint Terhelt6 VI. vádlottnak és védőjének – más okból történő – enyhítést célzó fellebbezését találta alaposnak.

[23] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülbírálatát megelőzően először a felülbírálat terjedelmének körében foglalt állást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú ítéletet ellen bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a másodfokú felülbírálat Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt4 IV. r., Terhelt5 V. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben írtak, míg Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében a BE. 590. § (10) bekezdése alapján teljeskörű. A Be. 590. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság – ha e törvény kivételét nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírálja. A fenti törvényhely (2) bekezdése kimondja, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Az idézett rendelkezések értelmében a felülbírálat terjedelme főszabály szerint teljeskörű, amelyet a Be. 590. § további bekezdései korlátoznak. Tény, hogy az ügyész valamennyi vádlott tekintetében kizárólag a kiszabott büntetések súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, azonban a vádlottak és védők – Terhelt3 III. r. vádlott és védője kivételével – az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és ezzel szoros összefüggésben a terheltek bűnösségét is vitatták, amelynek eredményeként a Be. fentebb hivatkozott rendelkezései szerint a felülbírálat teljeskörű. Terhelt3 III. r. vádlott és védője az elsőfokú bíróság ügydöntő határozata ellen fellebbezést nem jelentettek be, a törvényszék ítéletét mindketten tudomásul vették. Azonban a Be. 590. § (10) bekezdése kimondja, ha ugyanazon bűncselekmény vonatkozásában több fellebbezésre jogosult jelentett be fellebbezést és legalább egy fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezését sérelmezi, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a (2) bekezdés szerint – ha az elsőfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a (4) bekezdés alkalmazásával – bírálja felül. A fenti rendelkezés a teljeskörű felülbírálatot kiterjeszti arra a vádlottra is, akivel szemben a fő szabály értelmében – figyelemmel a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában írtakra is – mindössze korlátozott felülbírálatra lenne lehetőség. Ennek indoka, hogy olyan közösen elkövetett bűncselekményt bíralt el a bíróság az ő vonatkozásában is, amely ítéletet a közös bűncselekményben érintett vádlottak közül legalább egy a tényállást és a bűnösség megállapítását érintően vitatott. Ebben az esetben tehát a teljeskörű felülbírálat Terhelt3 III. r. vádlottra is szükségszerűen kiterjed a hivatkozott kógens eljárásjogi rendelkezések értelmében.

[24] A felülbírálat terjedelmének megállapítását követően a másodfokú bíróság a törvényszék ügydöntő határozatának érdemi felülbírálata alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta és nem sértett olyan abszolút vagy relatív eljárási szabályt, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésére álló és az általa beszerzett – az ügy eldöntése szempontjából relevanciával bíró – bizonyítékokat egyenként és összességükben is hiánytalanul értékelte, egybevetette,

majd ezt követően mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást, amely – néhány szükséges pontosítástól eltekintve – mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért felülbírálatra alkalmas.

[25] A nyilvános ülésen elhangzottak alapján a vádlottak személyi körülményei kapcsán az elsőfokú bíróság ítéletének kiegészítése vált szükségessé az alábbiak szerint:

[26] Terhelt1 I. r. vádlottnak jelenleg két kiskorú és egy - már nagykorú - gyermeke van. A büntetésvégrehajtási intézetben jelenleg egy három hónapos tanfolyamon bútorszerelőnek tanul, rabkeresménye mintegy 15-20.000 forint havonta.

[27] Terhelt2 II. r. vádlott személyi körülményeit illetően rögzítendő, hogy két kiskorú gyermekét, akik három és öt évesek, nagynénje neveli. A vádlott bűnügyi előéletére vonatkozóan az elsőfokú bíróság ítéletének 7. oldalán feltüntetett folyamatban lévő eljárások tekintetében írt adatok pontosítandók: a Pesti Központi Kerületi Bíróságon 26.B.20.879/2022. számon folyamatban lévő büntetőügyben a cselekmény elkövetési ideje a 2022. év január hónapja és az ügyben várhatóan a 2024. év május hó 17. napján hirdet ítéletet a bíróság. A törvényszék ítéletében folyamatban lévő eljárásként megjelölt másik ügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.30.451/2021/38. számú ítélete a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 32.Bf.10.774/2022/21. számú határozata folytán 2023. év június hó 7. napján emelkedett jogerőre.

[28] Terhelt3 III. r. vádlott személyi körülményeit illetően az ítéltábla a nyilvános ülésen elhangzottak alapján megállapította, hogy a vádlottnak állandó bejelentett lakcíme nincsen, postai küldeményeit édesanyja zalaegerszegi címén kapja meg. Jelenleg szabálysértési bírság átváltoztatását tölti, szabadulása a 2024. év május hó 11. napján várható.

[29] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az I. tényállási pont tekintetében pontosításra szorult az ítélet 13. oldal utolsó két, valamint a 14. oldal első bekezdésében az egyes lefoglalt anyagok hatóanyag-tartalma körében a következők szerint:

- „A Terhelt1 I. rendű vádlott által továbbértékesítés végett a cím45 szám alatti lakásban tárolt 16,63 gramm össztömegű anyag AMBFUBINACA tartalma 0,08-1,00 gramm, a por etil-hexedron tartalma 5,04 gramm, melyek együttesen meghaladják a csekély mennyiség felső határát. A 3,49 gramm össztömegű extasy tabletta MDMA tartalma 0,124 gramm, amely nem éri el a csekély mennyiség felső határát, annak 75,4 %-a”.

- „A Kostantin terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak által továbbértékesítés végett a cím2 alatti lakásban tárolt tabletták MDMA-bázis tartalma 1,142 gramm, ami a csekély mennyiség felső határát meghaladja, annak 114,2128%-a, de nem éri el a jelentős mennyiség alsó határát, annak 5,71 %-a”.

- „A lefoglalt növényi anyagokban jelen lévő 4F-MDMB-BINACA mennyisége 0,001 gramm, mely a csekély mennyiség felső határát nem éri el.”

A pontosítást az indokolta, hogy a törvényszék a lefoglalt és vizsgált anyagok hatóanyag tartalmát a vegyész szakértői véleményben foglaltak szerint állapította meg, azonban a szakvéleményben írt [±] érték meghatározásával tüntette fel azokat. A másodfokú bíróság a vegyész-szakértő által ilyen módon meghatározottak szerint a vádlottakra nézve legkedvezőbb mennyiséget vette alapul, ennek megfelelően pontosította a hatóanyag-tartalomra vonatkozóan a tényállást.

[30] A Fővárosi Törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben, a bizonyítékokat részletesen megvizsgálta, amelynek eredményeként okszerűen és logikusan értékelte azokat, majd részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, míg másokat milyen alapon vetett el. Részletes indokolást adott arra vonatkozóan is, hogy a I/1. és I/2. számú tényállási pontok tekintetében miért Terhelt3 III. r. vádlott beismerő, önmagát és társait is az eljárás során mindvégig konzekvensen terhelő vallomásaira alapozta az összes többi vádlott tagadásával szemben. E körben kiemelendő, hogy az elsőfokú bíróság is nagy jelentőséget tulajdonított annak a körülménynek, hogy Terhelt3 III. r. vádlott vallomásait a I-IV. számú, továbbá tanú10, tanú4 és tanú1 tanúk nyilatkozatai is alátámasztották csakúgy, mint az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemények és az egyéb okirati bizonyítékok. Nem tévedett akkor sem az elsőfokú bíróság, amikor a II. tényállási pontban részletezett emberkereskedelem büntette kapcsán kifejtette, hogy azt Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tagadásával szemben miért Terhelt3 III. r. vádlott és a tanúk vallomásaira, a mobiltelefonok forgalmazási adataira és adattartalmaira, valamint a weboldal üzemeltetőjének adatszolgáltatására alapozva állapította meg. Fenti körülményekre figyelemmel azon védői fellebbezések, amelyek a bűnösségen keresztül a tényállást támadták szükségszerűen nem vezethettek eredményre, mert a törvényszék a kifejtettek szerint a tényállást a mérlegelési jogkörében eljárva helyesen állapította meg, amelyet észszerűen és logikusan megindokolt.

[31] Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezésekben kifejtettekkel a tekintetben, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok több vádlott esetében sem alkalmasak, illetve elegendők a bűnösséghez megkívánt büntetőjogi bizonyossághoz. E vonatkozásban arra mutat rá az ítéltábla, hogy Terhelt3 III. r. vádlott vallomásait a korábban már jelzett számos tanú vallomása részben vagy egészben megerősítette és ugyanez volt megállapítható a személyektől független objektív bizonyítékokról is.

[32] Az elsőfokú bíróság által helyesen rögzített tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlottak elkövetéskori aktuális tudattartalmára, szándékára, és ezen keresztül bűnösségére, és a terhükre megállapított bűncselekményeket is legnagyobb részt helyesen minősítette.

[33] Az elsőfokú bíróság a jogi indokolása során figyelmet fordított arra is, hogy megállapítsa, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskor hatályban lévő Btk.-t alkalmazza. Az ítélete 45. oldalán úgy foglalt állást, hogy a Btk. 2. § (1) bekezdésének fő szabálya értelmében, az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseit alkalmazta, tekintettel arra, hogy a bűncselekmények elbírálásakor hatályban lévő anyagi jogi rendelkezések nem eredményeztek kedvezőbb elbírálását a vádlottak részére. E tekintetben a Fővárosi Törvényszék ítéletének jogi indokolása kiegészítésre szorul, mert az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy már a vádemelés időpontját (2021. január 26.) megelőzően megváltozott az anyagi jogi rendelkezések hátterét adó jogszabály, mert a 2020. évi CLIV. törvény a 2021. év

január hó 1. napjától kezdődően az AMB-FUBINACA, a 4F-MDMB-BINACA, az 5F-MDMB-PICA és az etil-hexedron megnevezésű új pszichoaktív anyagot immár kábítószernek minősítette. Ezáltal a I/1. tényállási pontban leírt vádlotti magatartások az elbíráláskor már kábítószerrel kapcsolatos bűncselekménynek lennének értékelendők, amely az érintett vádlottak szempontjából súlyosabb megítélés alá esik, ezáltal súlyosabb elbírálást eredményezne. A másodfokú bíróság erre figyelemmel a vádlottak magatartását és cselekményeik lehetséges jogkövetkezményeit szem előtt tartva az anyagi jogi rendelkezéseket a Btk. 2. §-ában megfogalmazott szabályok szerint a maguk komplexitásában vizsgálta, amelynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a terheltekre a bűncselekmények elkövetései hatályban lévő anyagi jogi rendelkezések összehatásukban kedvezőbbek. Kétségtelen tény, hogy az elkövetéskori anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazva több vádlott esetében (I. és II. r. terheltek) a halmazatban álló bűncselekmények száma több lenne, más vádlott esetében a magatartás egységesen kábítószer-kereskedelem büntettként nyerhetne értékelést (III. r. vádlott), míg ismét más vádlottak vonatkozásában (IV., V. és VI. r. vádlottak) a terhükre megállapított egy cselekmény már önmagában is súlyosabb minősítést eredményezne. Ezért tehát úgy foglalt állást a másodfokú bíróság, hogy az elkövetéskori anyagi jogi rendelkezések összehatásukban kedvezőbbek a vádlottakra, mert az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette enyhébb büntetőjogi megítélés alá esik, mint a kábítószer-kereskedelem büntette, amely tény már a súlyosabb büntetési tételből is egyértelműen adódik. Ez a körülmény tehát kétséget kizáróan eldöntötte, hogy Terhelt4 IV. r, Terhelt5 V. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak tekintetében kizárólag az elkövetéskori Btk. alkalmazható.

[34] Kissé árnyaltabb a kép Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott esetében tekintettel arra, hogy velük szemben halmazati büntetés kiszabására került sor. Amennyiben a másodfokú bíróság a cselekmények elbírálásakor hatályban lévő anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta volna e vádlottakkal szemben, akkor ennek következményeként az I. és II. r. vádlottak egészséget veszélyeztető bűncselekményei egységesen kábítószer-kereskedelem büntettként lettek volna értékelendők, ami a halmazatban álló bűncselekmények számát ugyan csökkentette volna, azonban a minősítésük súlyosabbá vált volna. Lényegében ugyanez a helyzet Terhelt3 III. r. vádlottnál is, akinek a terhére az elsőfokú bíróság által megállapított két bűncselekmény egységesen kábítószer-kereskedelem büntettként minősült volna, így esetében a halmazati büntetés kiszabásra vonatkozó szabályok szóba sem kerülhetek volna, de az egységesen értékelendő magatartása szükségszerűen lényegesen súlyosabb megítélés alá eső bűncselekmény megállapítását eredményezte volna. Figyelemmel arra is, hogy a halmazati bünteteskiszabásra vonatkozó fő szabály értelmében [Btk. 81. § (2) bekezdés] a halmazati büntetést a bűnhalmazatban lévő bűncselekményekre megállapított büntetési nemek, illetve büntetési tételek közül a legsúlyosabbnak az alapulvételével kell kiszabni, önmagában a halmazat ténye nem jelenti automatikusan és szükségszerűen súlyosabb büntetés kiszabását, mert a fenti törvényhely (3) bekezdése akként rendelkezik, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát. Az idézett rendelkezés helyes értelmezése szerint bűnhalmazat esetén a büntetési tétel felső határa a felével emelkedik, amelyet nem kötelező a bíróságnak kimerítenie, az csak egy lehetőség, amit mindenkor a bünteteskiszabási körülmények értékelése során kell figyelembe venni. Jól mutatja ezen értelmezés helyességét, hogy a törvény a felső határ kötelező emeléséről rendelkezik, míg a halmazati büntetés alsó határa értelemszerűen a halmazatban álló bűncselekmények közül a legsúlyosabb bűncselekmény alsó határához igazodik. Ezen túlmenően a cselekmények kábítószer-

kereskedelemerként történő értékelése esetén a büntetési tétel minimuma öt év szabadságvesztés lenne, míg az új pszichoaktív anyaggal visszaélés esetében a büntetési tétel két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés. Az ítéltábla tehát azt állapította meg, hogy összhatásában valamennyi vádlott esetében az elkövetéskori Btk. alkalmazása teremt lehetőséget kedvezőbb elbírálásra.

[35] Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottaknak az emberi szabadság elleni bűncselekményeinek minősítése során alapvetően nem tévedett a törvényszék, amikor magatartásukat emberkereskedelem bűncselekményeként értékelte. Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában (elsőfokú ítélet 45-46. oldalai) részletesen kifejtette, hogy az irányadó tényállásban foglaltak szerint a vádlottak magatartása miatt minősül a Btk. 192. § (2) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés i) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntettének. A Kúria Bfv.II.1474/2018/9. számú felülvizsgálati határozatában írtak alapján elhatárolta egymástól a kerítést és az emberkereskedelmet és azt a saját tényállására vetítve arra a következtetésre jutott, hogy az I. és II. r. vádlottak Terhelt3, tanú4 és tanú3 kiszolgáltatott helyzetét kihasználva kizsákmányolás céljából adták el őket prostitúciós tevékenység végzésére. A tényállás szerint a sértettek sem a megélhetésüket biztosító jövedelemmel, sem lakhatással nem rendelkeztek, ezenfelül mindhárman kábítószerfüggők voltak, és e helyzetüket kihasználva kényszerítették őket a fent megjelölt vádlottak a prostitúciós tevékenység végzésére, majd az ebből származó szinte teljes jövedelmüket elvették tőlük. Az elsőfokú bíróság által adott indokolás mindenben megfelel az elkövetéskor hatályos anyagi jogi rendelkezéseknek. A sértettek kiszolgáltatott helyzetére vonatkozóan utal az ítéltábla a Kúriának az emberkereskedelem értelmezésével kapcsolatos bírói gyakorlatot vizsgáló joggyakorlat elemző csoport 2020.El.II.JGY.B.2. számú összefoglaló jelentésében írtakra. E szerint a kiszolgáltatott helyzet rendkívül sokféle lehet, így például a kilátástalan anyagi helyzet, a sértettek „mélyszegénysége”, hajléktalanság – amely lényegében mindhárom sértettet, így Terhelt3t, tanú4t és tanú3t is jellemezte – ilyen körülményként értékelhető. Emellett mindhárman kábítószerfogyasztók voltak, a mindennapos szerhasználatot I. és II. r. vádlott biztosította számukra, ez a körülmény pedig tovább erősítette a vádlottaktól való függőségüket. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján tehát kétség sem férhet hozzá, hogy mindhárom sértett erősen kiszolgáltatott helyzetben volt az I. és II. r. vádlottaknak, akik a sértettek e helyzetét kihasználva kényszerítették őket kizsákmányolási cézzal szexuális tevékenységre. A kizsákmányolási célzat egyértelműen megállapítható azokban az esetekben, amikor a körülmények folytán rákényszerített sértettektől a prostitúciós tevékenységből származó jövedelmüket elvették. A kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettek számára nem volt tényleges vagy elfogadható választási lehetőség, ezáltal nem foghatott helyt a II. r. vádlott védőjének azon érvelése, mely szerint az I. és II. r. vádlott, valamint a három sértett között kialakult viszony kölcsönös előnyökön nyugodott volna.

[36] Az emberkereskedelemnek a kerítéstől történő elhatárolása tekintetében zsinórmértékül annak a körülmények a vizsgálata szolgál, hogy a sértett kiszolgáltatott helyzetben volt-e és a vádlott ráhatására kezdett-e bele a prostitúciós tevékenységbe. Kétségtelen tény, hogy a sértettek közül Terhelt3 korábban külföldön önszántából is végzett prostitúciós tevékenységet, azonban a tényállásban megállapított magatartását lényegében a körülményeit kihasználva az I. és II. r. vádlottak kényszerítették ki, emellett a prostitúciós tevékenységből származó összes bevételét is át kellett adnia I. és II. r. vádlottnak. Ebből a szempontból nem bír jelentőséggel korábbi önkéntes magatartása, hiszen a tényállásban foglaltak alapján az I. és II. r. vádlottak éppen a nehéz körülményeit használták ki a

kizsákmányolása céljából. Ugyanezek az elkövetési körülmények megállapíthatóak voltak a másik két sértett esetében is, ezért tehát nem tévedett az elsőfokú bíróság az emberkereskedelem minősítése kapcsán.

[37] Ugyanakkor az ítéltábla az irányadó tényállás alapján Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott cselekményét a Btk. 192. § (3) bekezdés h) pontja szerint is minősítette, mert álláspontja szerint a vádlottak a bűncselekményt bünszövetségben is elkövették. A Btk. 459. § 2. pontja értelmében bünszövetség akkor létesül, ha két vagy több személy bűncselekményeket szervezeten követ el, vagy ebben megállapodik, és legalább egy bűncselekmény elkövetését megkísérlik, de nem jön létre bünszervezet. A bünszövetség tehát a bűncselekmények elkövetésének magasabb fokú szervezettségét értékeli, amely értelemszerűen magasabb társadalomra veszélyességet is jelent. A bünszövetség megállapításának nem feltétele, hogy az elkövetők minden részletet megbeszéljenek, mi több, a hallgatóságos megállapodás és az ennek megfelelő cselekvés is elegendő a bünszövetség megállapításához. Ez esetben az elkövetők magát a bűnözést szervezik meg, megállapodásuk is erre irányul, amelynek minden esetben előzetesnek kell lennie. Az elsőfokú bíróság az ítéletének 47. oldalán az irányadó történeti tényállás alapján helyesen állapította meg, hogy Terhelt1 és társai bünszövetségben valósították meg az új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntettét. Ugyanezen ismérvek alapján viszont elmulasztotta bünszövetségben elkövetettként értékelni az I. és II. r. vádlottak emberkereskedelemtől értékelte magatartását. E hiányt pótolva a másodfokú bíróság az I. és II. r. vádlottak cselekményét bünszövetségben elkövetettként is minősítette a helyesen rögzített történeti tényállás alapján.

[38] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen és hiánytalanul vette számba a vádlottak javára szóló enyhítő és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket, azokkal az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A másodfokú bíróság nagyobb nyomatékot tulajdonított az enyhítő körülmények körében a további időmúlásnak, hiszen az elsőfokú ítélet kihirdetése óta csaknem egy év eltelt, maguk a bűncselekmények pedig a 2019. évben valósultak meg. Terhelt1 I. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak tekintetében enyhítő körülményként értékelte a bíróság, hogy hosszabb ideig a legsúlyosabb személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt álltak.

[39] Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések – Terhelt6 VI. r. vádlott kivételével – minden tekintetben alkalmasak a Btk. 79.-ában meghatározott büntetési célok elérésére, mert a másodfokú bíróság álláspontja szerint tetterányosak, személyre szabottak, ezáltal megfelelően szolgálják a társadalom védelmét. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla nem osztotta az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezésében foglaltakat és ugyanilyen okból kifolyólag a vádlottak büntetésének enyhítésére sem látott lehetőséget. A korábban kifejtettek értelmében – a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes mérlegelésére tekintettel – a vádlottak részbeni vagy teljes felmentése értelemszerűen fel sem merülhetett.

[40] Osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság az ügyészi indítványt a tekintetben, hogy Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát tévesen határozta meg a törvényszék börtön fokozatban. Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben négy év szabadságvesztést szabott ki emberkereskedelem büntettének minősített esete miatt, amit a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontjára figyelemmel fegyházban kell végrehajtani. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét e tekintetben megváltoztatta és megállapította,

hogy Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztését – a törvény kötelező rendelkezése értelmében – fegyház fokozatban kell végrehajtani.

[41] Terhelt6 VI. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság két korábbi próbára bocsátást kimondó rendelkezést hatályon kívül helyezett és a próbára bocsátásokat megszüntetve a vádlottal szemben a jelen ítélettel elbírált bűncselekmény, továbbá sikkasztás vétsége [Btk. 372. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont], valamint pénzmosás előkészületének vétsége [Btk. 399. § (8) bekezdés] miatt halmazati büntetést szabott ki, amelynek tartamát 3 év – börtönben végrehajtandó – szabadságvesztésben állapította meg és a terheltet 3 évre eltiltotta a közügyek gyakorlásától. A másodfokú bíróság e vonatkozásban legelőször is azt állapította meg, hogy a törvényszék az ítélete rendelkező részében a 25.B.40/2021/7. számú próbára bocsátást kimondó végzést a Pesti Központi Kerületi Bíróság határozataként tüntette fel, azonban az erkölcsi bizonyítványból és a határozat kiadmányából kiderül, hogy a fenti ítéletet helyesen a Fővárosi Törvényszék hozta.

[42] A másodfokú bíróság mellőzte az elsőfokú ítéletből mindkét próbára bocsátást kimondó határozat hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére vonatkozó elsőbírői végzést, különböző indokok alapján. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.12.305/2017/11. számú ítéletében alkalmazott próbára bocsátás kapcsán megállapította, hogy e vonatkozásban hátrányos jogkövetkezmény már nem alkalmazható, mert olyan elítélésről van szó, amelyet a bünygyi nyilvántartás már nem tartalmaz. A BH.2019. évi 154. szám alatt közétett eseti döntésében a Kúria leszögezte, hogy nem állapítható meg hátrányos jogkövetkezmény – a visszaesést kivéve – olyan elítélésre alapítottan, amelyet a bünygyi nyilvántartás nem tartalmaz, és ilyen elítélésre a bizonyítékok értékelése körében sem lehet hivatkozni. A határozat indokolásából az ítéltábla kiemeli, hogy az alapul fekvő ügyben a bíróságok figyelmen kívül hagyták a büntető anyagi jog azon szabályát, miszerint a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat a közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig, ezt követően hátrányos jogkövetkezmény az elítélés miatt már nem állapítható meg az elítélttel szemben [Btk. 97. § (2) bekezdés első mondat]. Fontos hangsúlyozni a kúriai határozat [30] bekezdésében foglaltakat, amely szerint a Btk. 97. § (2) bekezdés első mondatának törvényi parancsa megkerülhetetlen, ami azt jelenti, hogy amely adatot a bünygyi nyilvántartás már nem tartalmaz, az nem létező adatnak tekintendő. Mindezek figyelembevételével az ítéltábla a Fővárosi Törvényszék korábbi próbára bocsátó határozatának hatályon kívül helyezését és a próbára bocsátás megszüntetését mellőzte az elsőfokú ítéletből.

[43] A Fővárosi Törvényszék 25.B.40/2021/7. számú ítéletében alkalmazott próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezésének és a próbára bocsátás megszüntetésének mellőzésére pedig azért került sor, mert a másodfokú jogerős határozat meghozatalakor a két év próbaidő már eltelt, ezért esetében a próbára bocsátás megszüntetésére és büntetés kiszabására vonatkozó Btk. 66. §. (1) bekezdés a) pontja már nem alkalmazható. Ilyen előzményeket követően Terhelt6 VI. r. vádlott terhén már csak a jelen eljárásban elbírált bűncselekmény maradt, amelynek következtében mellőzni kellett a halmazati büntetésre, valamint ezzel összefüggésben a sikkasztás vétségére és a pénzmosás előkészületének vétségére történő utalást. Az előzőekben kifejtettekre tekintettel Terhelt6 VI. r. vádlott vonatkozásában a büntetés kiszabási körülmények jelentős mértékben megváltoztak a terhelt javára. Három helyett csak egy bűncselekmény miatt kellett vele szemben szankciót alkalmazni, fel sem merülhetett az új körülmények között a halmazati büntetés kérdése,

ezenfelül pedig enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy a VI. r. vádlott a terhére rótt bűncselekményt mindössze néhány héten át valósította meg, társai ettől jelentősen eltérő magatartásával ellentétben. Az ítéltábla ezért eltérő okból, de egyetértett a vádlott és védője által enyhítésre irányuló fellebbezéssel és Terhelt6 VI. r. vádlott börtön fokozatú büntetését a terhére megállapított bűncselekmény miatt 2 évre enyhítette. A megváltozott büntetés kiszabási körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság lehetőséget látott a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére, mert úgy ítélte meg, hogy az elkövető személyi körülményeire figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. A próbaidő tartamát az ítéltábla 3 évben állapította meg. Mindezek a rendelkezések a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdéseiben írtakon alapulnak. A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése szükségszerűen maga után vonta azt a rendelkezést, hogy a VI. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó intézkedés kizárólag abban az esetben hatályosul, ha utóbb a szabadságvesztés végrehajtására sor kerül.

[44] Az ítéltáblának a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján – az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV.17.) számú határozatában foglaltakra is figyelemmel – Terhelt6 VI. r. vádlott esetében hivatalból kellett vizsgálnia, hogy a végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélt vádlott érdemes-e az előzetes mentesítésre. A Btk. 102. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A mentesítés folytán – a törvény eltérő rendelkezése hiányában – az elítélt mentesül a büntetett előéletéhez fűződő hátrányos következmények alól. A mentesített személy büntetlen előéletűnek tekintendő, és – a törvény eltérő rendelkezése hiányában – nem tartozik számon adni olyan elítélésről, amelyre nézve mentesítésben részesült [Btk. 98. § (1)-(2) bekezdés]. A büntetett előéletéhez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés egy kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés, ráadásul a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét. Az érdemesség megítélésénél az elbírált bűncselekmény tárgyi súlyát és jellegét, az elkövetés körülményeit és indítóokát, a bűnösség fokát (BH 1983.221.), az elkövető személyiségét, társadalomra veszélyessége fokát, életvitelét, eddigi életvezetését együttesen kell értékelni (BJD 9986., BH 1983.221.). Mindez nem jelenti azt, hogy az érdemesség megállapításánál olyan többletként jelentkező új körülmények megléte is szükséges lenne, amelyeket enyhítő körülményként vagy releváns egyéb tényezőként a bíróság a büntetés neméről és mértékéről, a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről való döntése során még nem vett figyelembe (BJD 8779., BH 1984.480.). A már értékelt körülményeknek az érdemesség vizsgálata során történő ismételt figyelembevétele tehát a kétszeres értékelés tilalmát nem sérti. Az ítéltábla álláspontja szerint a VI. r. vádlott – figyelemmel az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára és jellegére – a kedvezőbb személyi körülményei ellenére sem érdemes a büntetett előéletéhez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítésre.

[45] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a jogszabályoknak megfelelően rendelkezett Terhelt1 I. r. vádlott esetében a vagyonekbejárásról, azonban nyilvánvaló számítási hibából eredően a vagyonekbejárást 50.845 forint erejéig rendelte el, jöllehet a nyomozati iratok 481-486. oldalain fellelhető házkutatási és foglalási jegyzőkönyv adatai szerint az eljárási cselekménykor helyesen és összesen 41.095 forintot foglaltak le, így ez az összeg képezi a vagyonekbejárás tárgyát.

[46] Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak szabadultak a kényszerintézkedés hatálya alól, ezért letartóztatásuk utolsó napját feltüntette az ítéletében a másodfokú bíróság.

[47] Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt4 IV. r. vádlottak lakó-és tartózkodási helyét az aktuális adatoknak megfelelően rögzítette az ítéltábla és ugyanígy járt el Terhelt5 V. r. vádlott érvényes személyazonosító okmánya számának tekintetében.

[48] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdésének felhívásával a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg a törvényszék ítéletének törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[49] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla megállapította, hogy azt az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

Budapest, 2024. április 11.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.92/2021/292. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.298/2023/27. számú ítéletében írt változtatással – Terhelt1 I. rendű, Terhelt2 II. rendű, Terhelt3 III. rendű, Terhelt4 IV. rendű, Terhelt5 V. rendű, valamint Terhelt6 VI. rendű vádlott tekintetében 2024. április 11. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. április 11.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

a tanács elnöke